

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně: **SPUR a.s., IČ: 46900098,**
třída Tomáše Bati 299, 763 02 Zlín,
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Kinclem,
se sídlem Hvězdova 1734/2c, 140 00 Praha 4,

proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu,**
se sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1,
zastoupenému doc. JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D.
advokátem
se sídlem Rubešova 162/8, Praha 2 – Vinohrady,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2024, č.j. MPO16346/24/11200/01000,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Ministr průmyslu a obchodu rozhodnutím ze dne 22. 2. 2024, č. j. MPO16346/24/11200/01000, zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2023, č. j. MPO104031/22/61500 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný tímto rozhodnutím podle § 15 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „rozpočtová pravidla“) rozhodl o odnětí dotace poskytnuté žalobkyni na základě rozhodnutí ze dne 12. 9. 2016, č. j. MPO 47545/16/61400, ve výši 7 317 239,65 Kč. Žalovaný taktéž rozhodl o povinnosti uhradit vyplacenou dotaci ve výši 7 317 239,65 Kč na projekt reg. č. CZ.01.2.07/0.0/0.0/15_004/0000607 s názvem Rekonstrukce objektu pro moderní plastikářskou výrobu, NDB „Průmyslový objekt, Zlín Louky“, neboť po vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace došlo ke zjištění, že údaje, na jejichž základě byla dotace poskytnuta, byly neúplné, a to z důvodu, že žalobkyně nesplňuje vzhledem k její propojenosti se společností AVÍZO s.r.o., IČ: 25181700, se sídlem Bezdrevská 769, 373 44 Zliv (dále jen „AVÍZO“), status malého a středního podniku (dále také „MSP“). Neúplnost údajů spočívá ve skutečnosti, že v prohlášení, které tvoří přílohu žádosti o podporu, stejně jako aktualizovaného prohlášení, které žalobkyně doložila před vydáním rozhodnutí o poskytnutí dotace, byla uvedena pouze žalobkyně (společnost SPUR a.s.) jako samostatný podnik a v důsledku toho se účastník řízení přihlásil ke statusu středního podniku.
2. Podle žalovaného nebyly v prohlášení k žádosti o dotaci vyplněny kompletní informace, neboť byla zjištěna rodinná vazba zakládající společné jednání mezi vlastníkem žalobkyně (pan Ing. Z. D., CSc.) a panem Ing. T. D., který je jednatelem obchodní společnosti AVÍZO s.r.o. Tato společnost byla spoluvlastněna obchodní společností REPIP s.r.o., IČ: 01381211, se sídlem třída Tomáše Bati 299, 763 02 Zlín, ve které pan Ing. T. D. vlastní 100% majetkový podíl. Pan Ing. T. D. byl přitom v období od 2. 8. 2002 do 1. 6. 2022 místopředsdou představenstva žalobkyně. Žalovaný proto usuzuje, že žalobkyně a AVÍZO s.r.o. (dále jen „dotčené společnosti“) jsou vzájemně propojenými podniky ve smyslu čl. 3 odst. 3 Přílohy I. k Nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (dále jen „Nařízení“); tedy dotčené společnosti jednají společně a vytvářejí jedinou hospodářskou entitu.
3. Žalobkyně tak podle žalovaného nenaplnila v době podání žádosti o dotaci status malého a středního podniku ve smyslu čl. 3 odst. 3 Přílohy I. k Nařízení. V důsledku toho byla naplněna hypotéza § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, podle níž lze dotaci odejmout.

II.

Obsah žaloby

4. S uvedeným závěrem žalobkyně nesouhlasí. Pro určení propojenosti podniků je klíčové naplnění hypotézy pojmu společné jednání. Nařízení bližší definici tohoto pojmu ani jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

výkladové vodítko neposkytuje. Žalobkyně proto odkazuje na judikaturu Soudního dvora Evropské Unie (dále jen „SDEU“) a orgánů Evropské unie, a taktéž na tuzemskou judikaturu na úrovni správního soudnictví, včetně judikatury nadepsaného soudu.

5. Žalobkyně odkazuje na rozsudek SDEU ze dne 27. 2. 2014, ve věci C-110/13 HaTeFo GmbH v. Finanzamt Haldensleben (dále jen „rozsudek HaTeFo“), rozhodnutí Komise Evropských Společenství ze dne 7. 6. 2006 o státní podpoře č. C 8/2005 ve věci regionální podpory ve prospěch společnosti NUW Nordbrandenburger UmesterungsWerke GmbH & Co. KG (dále jen „rozhodnutí NUW“), rozsudek Tribunálu ze dne 22. 5. 2019, ve věci Ertico – ITS Europe, T-604/15 (dále jen „rozhodnutí Ertico“), rozsudek SDEU ze dne 10. ledna 2006, sp. zn. C-222/04, Ministero dell'Economia e delle Finanze proti Cassa di Risparmio di Firenze SpA, Fondazione Cassa di Risparmio di San Miniato a Cassa di Risparmio di San Miniato SpA (dále jen „rozsudek Cassa di Risparmio“), rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2022, č. j. 18 A 47/2021-35 (dále jen „rozsudek Petrom Stavby“), rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2022, č. j. 18 A 110/2021-65 (dále jen „rozsudek P. P. – BRAMKO“), a na rozsudek Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 16. 8. 2023, č. j. 11 A 75/2023-35 (dále jen „rozsudek ATEK s.r.o.“).
6. Podle žalobkyně z výše citované judikatury mj. vyplývá, že pro naplnění hypotézy pojmu „propojenosti podniků“ je nezbytná taková koordinace hospodářských aktivit (dodání zboží a služeb, sdílení nákladů, sdílení financování, poskytnutí úvěrových nástrojů apod.), v jejímž důsledku se jedná fakticky o jeden celek, kdy existence dvou podniků je pouze formální (rozsudek HaTeFo). Taktéž lze pod tento případ subsumovat situaci, kdy by posuzovaná osoba bez osoby spojené nemohla samostatně existovat, a docházelo by k přenášení, resp. sdílení finančních rizik (rozhodnutí NUW). Dalším příkladem z judikatury je situace, kdy družstevní společnost s ručením omezeným, která jakkoli formálně splňovala kritéria nezávislosti, ekonomicky patřila k velké hospodářské skupině, přičemž subjekt měl nárok na financování od svých členů, čímž byla založena tak silná kapitálová vazba, že subjekt nemohl být označen za nezávislý (rozhodnutí Ertico, byť se jedná o typově odlišnou situaci než v tomto řízení). Z rozhodnutí zdejšího soudu vyplývá, že ze samotné příbuzenské vazby není možné dovozovat závěr o propojenosti podniků, přičemž podle žalobkyně správní orgán tento závěr již akceptoval a aplikoval v průběhu správního řízení (rozsudek Petrom Stavby). Podle žalobkyně judikatura stojí na závěru, že rozhodné interakce musí ústít ve stav, kdy na jednotlivé posuzované podniky nelze nahlížet jako na samostatné.
7. Podle žalobkyně jsou rozhodujícími skutečnostmi pro naplnění hypotézy tzv. společného jednání ve smyslu čl. 3 odst. 3 Nařízení slaďování a koordinace obchodního jednání (rozhodování orgánů a ekonomické činnosti), kdy posuzované společnosti využívají spojenou tržní sílu, nikoli tržní sílu jednotlivých, separátních entit. Tato skutečnost se projevuje následujícími aspekty: společná historie a strategická koordinace, 100% obchodní spolupráce, prezentace podniků jako jedné skupiny, sídla a výkon ekonomické činnosti na stejném místě, společné vystupování vůči odběratelům (vně společnosti), sdílení, resp. přenesení finančních rizik (vzájemné financování a ručení), sdílení prostředků pro výkon ekonomické činnosti, faktická propojenost podniků, kdy jejich oddělení je pouze formální, a tedy vystupování jako společná entita. Žalovaný neprokázal koordinaci v oblasti marketingových nebo obdobných aktivit dotčených společností, neidentifikoval a neprokázal ani skutečnosti zakládající vyšší tržní sílu, ani možnost sdílet kapitálovou základnu nebo jinou obdobnou výhodu, ani neidentifikoval a neprokázal významnější vzájemné transakce, byť i tržní povahy, případně jiné, méně významné transakce jiné, než

tržní povahy, a nakonec neidentifikoval ani společné odběratele dotčených společností, jelikož žádní takoví ve skutečnosti neexistují.

8. V posuzovaném případě stojí odnětí dotace na dvou druhích interakce, které lze rozdělit jednak na koordinované marketingové aktivity, a jednak na zjištěné transakce mezi dotčenými podniky. Pokud jde o marketingové aktivity, jedná se o vizuální podobu webových stránek dotčených společností a o společnou prezentaci výrobků na jednom profesním veletrhu. Pokud jde o zjištěné transakce, jedná se o využití sedmi zaměstnanců společnosti AVÍZO s.r.o. žalobkyně a sublicenci systému ERP.
9. Ke koordinované marketingové aktivitě žalobkyně uvádí, že žalovaný neprokázal marketingovou spolupráci. Pokud by byla prokázána spolupráce v míře zjištěných skutečností, pak i tato míra spolupráce je irelevantní, jelikož judikatura vyžaduje spolupráci, koordinaci a sladování jednání systematické a dlouhodobé. Webová prezentace obou dotčených společností nevykazuje žádné shodné prvky ani shodnou strukturu nebo ovládací, barevné nebo grafické prvky. Navíc část webových stránek může vycházet z přístupných šablon. Žalovaný nekonkretizoval prvek, který by prokazoval společné jednání.
10. Žalovaný dále dokládá jednu fotografii z veletrhu Fachpack v Norimberku, kde žalobkyně na svých sociálních sítích uvedla, že byly opět představeny výrobky žalobkyně a společnosti AVÍZO. Žalovaný poukazuje na slovní obrat „opět“, což má doložit četnost interakce mezi dotčenými společnostmi. Podle žalobkyně stánky dotčených společností jsou nezávislé a samostatné s vlastní nabídkou zboží a výrobků. Pokud by se jednalo o společné jednání, nebyl by důvod mít oddělené stánky na veletrhu. Na mezinárodních veletrzích dochází k cílenému soustředění tuzemských účastníků do jednoho prostoru. Umístění jednotlivých stánků je zpravidla určeno pořadatelem. Nebylo zcela svobodnou volbou žalobkyně či společnosti AVÍZO, zda a v jakém místě své stánky postaví. Každá z dotčených společností hradila a realizovala svou účast nezávisle na sobě. Zúčastnit se veletrhu bylo samostatným rozhodnutím každé z dotčených společností.
11. Žalovaný taktéž opomněl přezkoumatelně uvést, co z této interakce vyplývá, a pouze konstatoval její existenci. Žalovaný přijal nesprávný závěr o koordinaci marketingových aktivit ke všem přijatým dotacím bez zohlednění časových souvislostí, kdy se dotčený veletrh odehrál. Jednorázové umístění stánků na ojedinělé akci nesvědčí o dlouhodobé a systematické koordinaci a sladování marketingových aktivit.
12. Ke zjištěným transakcím mezi dotčenými společnostmi žalobkyně uvádí, že se jedná o dílčí a marginální spolupráce za tržních podmínek, kdy není dána ani prokázána výhoda, která by zakládala právní rámec pro odnětí dotace. Žalobkyně a společnost AVÍZO jsou na sobě hospodářsky nezávislé. Obchodní interakce mezi dotčenými podniky nemá charakter materiálního ovlivnění chování ani jedné z dotčených společností. Neexistuje mezi nimi vzájemná interakce, která by měla za následek, že dotčené společnosti fakticky tvoří jednu hospodářskou entitu. Prvek vzájemné interakce je irelevantní, pokud je tržní a nemá charakter generálního dodavatele či odběratele. V případě ztráty těchto transakcí by nedošlo k vážnému či jinému narušení chodu žalobkyně nebo společnosti AVÍZO.
13. K poskytnutí služeb sedmi zaměstnanci společnosti AVÍZO s.r.o. (z celkového počtu stovek pracovníků) žalobkyně uvádí, že se jednalo o dodávku služeb (balicích a kompletačních prací), kdy dotčené společnosti pro tyto účely vytvořily v areálu žalobkyně chráněné pracoviště za účelem zaměstnávání zdravotně postižených osob. Cílem bylo umožnit plnohodnotný pracovní život osobám se změněnou pracovní schopností. Účelem této

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

transakce není zisk (pro poskytovatele) či jiný nepeněžitý užitek (pro příjemce plnění), ale především snaha o zlepšení a zpestření práce pro osoby se zdravotními omezeními. Uvedeným jednáním je tak ze strany žalobkyně plněna role sociální odpovědnosti vůči regionu i závazek vůči společnosti, který je v podnikání žalobkyně silně zastoupen ve všech jejích aktivitách.

14. Žalobkyně předložila důkazy (zejm. smlouvy), které prokazují, že tato spolupráce je realizována za shodných obchodních podmínek jak s žalobkyní, tak i s třetími (jinými) osobami (např. Achilles CZ s.r.o.). Žalobkyně nevstupovala do tohoto smluvního vztahu za výhodnějších podmínek oproti jiným subjektům. Tato transakce není nijak významná či materiální v kontextu celkových obrátů dotčených společností.
15. Poskytnutí sublicence ERP systému neindikuje spojené nebo koordinované plánování dotčených společností. ERP systém je veden pro obě společnosti odděleně. Jedna ze společností nevidí vstupy ani výstupy zadávané do systému druhé společnosti. Společnost AVÍZO s.r.o. mohla tuto licenci pořídit za stejných podmínek přímo od poskytovatele. Její postavení se nijak nemění (tím spíše nezlepšuje) tím, že tuto licenci pořídila nikoli přímo od poskytovatele, ale od jiné obchodní společnosti (v daném případě žalobkyně). Žalobkyně není tímto sublicencováním zvýhodněna, ani toto nevypovídá o interní kontrole mezi dotčenými společnostmi. Samotné poskytnutí sublicence informačního systému, která nepřipouští přístupnost vkládaných dat, žádnou integrovatelnost jedné společnosti (užívající sublicenci) do činnosti druhé společnosti (poskytující licenci) nezakládá.
16. Žalobkyně uvádí k překryvu obchodních vztahů dotčených společností, že fakturace společnosti AVÍZO s.r.o. za dodávané služby dosáhla v roce 2019 částku 6,8 milionů Kč, což odpovídalo 4,1 % celkového objemu tržeb společnosti AVÍZO s.r.o. Žalobkyně dodala společnosti AVÍZO s.r.o. drobné dodávky plastových komponentů, standardních polymerů a obalových materiálů, které činily 1,4 % z jejích celkových tržeb. Tyto transakce jsou marginální a realizovány za tržních podmínek.
17. Žalobkyně namítá (ne)existenci společných odběratelů, kdy za rok 2018 existuje pouze jeden odběratel, který byl současně i odběratelem společnosti AVÍZO s.r.o. Tento představuje hodnotu 0,5 % obrátu žalobkyně (z pohledu společnosti AVÍZO byl podíl tohoto odběratele na obrátu pouze 1,5 %). Za rok 2019 neexistuje mezi dotčenými společnostmi společný odběratel, jehož platby by přesahovaly hodnotu 0,5 % z obrátu žalobkyně. Dotčené společnosti působí svým jednáním a aktivitami na odlišné odběratele. Tuto skutečnost žalovaný v rozhodnutí nijak nezohlednil.
18. Podle žalobkyně nebyla prokázána vyšší tržní síla v důsledku vytknutých transakcí pro žádnou z dotčených společností, resp. ani neexistuje. Pokud je určitá transakce realizována za tržních podmínek, pak je již z definice odvoditelné, že taková transakce bude obvyklá a realizovatelná i mezi nespojenými a nezávislými podniky. Pokud v rámci transakce dochází k převodu tržního zisku (úměrnému vynaloženým nákladům), pak tedy nemůže žádné ze stran přinést vyšší tržní sílu.
19. Z rozsudků Městského soudu v Praze vyplývá, že nepostačuje hypotetická možnost toho, že je uplatňován mezi dotčenými osobami rozhodující vliv ústící až ve společné jednání. Je nutné prokázat realizaci takového společného vlivu. Faktické uplatňování vlivu skrze členství pana Ing. T. D. v dotčených společnostech nebylo prokázáno, pouze je konstatován potenciální prostor pro takové jednání. Pouhý potenciál pro založení statusu dotčených podniků jako společné hospodářské entity je nedostatečný. Žalovaný je povinen prokázat,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

že interakce dotčených společností dosahuje dostatečné intenzity. Žalovaný v rámci řízení o odnětí dotace je povinen každou dílčí skutečnost doprovodit i vlastní úvahou a závěrem, proč tuto konkrétní okolnost lze považovat za prokazující společné jednání v kontextu rozsudku HaTeFo a rozhodnutí NUW. Tuto náležitost napadené rozhodnutí nesplňuje, když žalovaný pouze vypočítává prvky obchodní interakce (jakkoli jsou neprokázané nebo nedostatečné), dále je však nijak nehodnotí ani nedoplňuje svými úvahami.

20. Žalobkyně k ochraně legitimních očekávání odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2021, č.j. 8 Afs 114/2019-52, rozhodnutí NSS ze dne 21. 7. 2009, č.j. 6 Ads 88/2006-132, rozhodnutí NSS ze dne 20. 10. 2023, č.j. 7 Afs 413/2021-32, rozhodnutí NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012-87, rozhodnutí NSS ze dne 9. 4. 2024, č.j. 1 Afs 10/2024-33, rozhodnutí NSS ze dne 29. 9. 2020, č. j. 3 Afs 22/2019-52, rozhodnutí NSS ze dne 11. 11. 2010, č.j. 1 Afs 77/2010-81). Legitimní očekávání žalobkyně k posouzení velikosti podniku může být vytvořeno i formou utvrzení ze strany příslušné úřední osoby, kdy je chráněno legitimní očekávání v to, že pokud příjemce dotace postupoval při čerpání dotace v souladu s určitým konkrétním ujištěním poskytovatele dotace, a nejde-li o zjevné porušení platné právní úpravy, pak příslušnou dotaci obdrží a nebude ji povinen vrátit.
21. Legitimní očekávání ve vztahu k personálnímu propojení žalobkyně vzniklo z emailové komunikace mezi panem Ing. J. S. ze dne 9. 2. 2015 a mezi paní Bc. S. B. (CzechInvest) ze dne 16. 2. 2015. Pan Ing. S. se v kontextu posuzování metodiky malých a středních podniků dotázal na situaci, která přesně odpovídá provázanosti žalobkyně a společnost AVÍZO s.r.o., s přihlédnutím k roli Ing. T. D. jako místopředsedy představenstva žalobkyně. Odpovědí na tento dotaz je, že při takových skutkových okolnostech v tomto případě nedochází k naplnění definic dle bodů a) až d) čl. 3 odst. 3 Přílohy I. k Nařízení.
22. Ministerstvo průmyslu a obchodu vydávalo v průběhu let 2014, 2015, 2017, 2021 a 2023 metodické pokyny k otázce posuzování velikosti podniků (někdy nazvané jako „Aplikační výklad“, případně jako „Příručka“), přičemž jako relevantní aspekt v rámci těchto metodických pokynů za roky 2014 až 2017 nikdy nebyly zmíněny rodinné a příbuzenské vazby mezi fyzickými osobami. Tyto se objevují až jako jeden z možných aspektů pro takové hodnocení v metodickém pokynu za roky 2021 a 2023.
23. K legitimnímu očekávání ve vztahu k prvku společného jednání žalobkyně uvádí, že v době podání žádosti o dotaci neexistoval informační zdroj, z něhož by vyplývalo, že pro personální vazbu nebo pro obchodní interakci má žalobkyně započíst (zahrnout do svého podniku pro účely poskytnutí dotace) rovněž společnost AVÍZO s.r.o. Žalobkyně odkazuje na e-mail úřední osoby pana Š. ze dne 1. 2. 2021, kdy úřední osoba sděluje, že i v rámci již existující judikatury SDEU k otázce propojenosti podniků je vyžadována těsnější faktická vazba mezi podniky (než jak byla detekována mezi žalobkyní a společností AVÍZO s.r.o.), tedy výše opakovaně zmíněný materiální prvek. Úřední osoba uvádí, že případ je hraniční, přičemž je zřejmé, že co je hraniční, nemůže být prokázáno.
24. Žalobkyně nabyla legitimní očekávání rovněž v kontextu dříve provedených kontrol u obdržených dotací. K tomuto žalobkyně přiložila Protokol o kontrole žalovaného, odboru kontroly, ze dne 29. 4. 2021, č.j. 005080-2021/OPPIK, č. kontroly 005080/2021/OPPIK, sepsaný podle § 12 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád) (dále jen „KŘ“) a podle § 8a zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě (dále jen „zákon o finanční kontrole“). Na str. 4 tohoto protokolu žalovaný jako kontrolní orgán ve smyslu kontrolního řádu konstatuje, že byl ověřen status velikosti příjemce dotace ve smyslu Přílohy I. Nařízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

a to se závěrem, že příjemce dotace (žalobkyně) je středním podnikem. Dále žalobkyně přiložila protokol o kontrole vydaný žalovaným, odborem kontrol, nesrovnalostí a právní podpory, oddělení kontrol na místě, ze dne 28. 12. 2017, č.j. 010761-2017/OPPIK, který je rovněž vyhotoven dle § 12 KŘ, a to na základě finanční kontroly dotačního programu prováděné podle § 8a zákona o finanční kontrole. Na str. 7 tohoto protokolu je konstatováno, že byl ověřen bez výhrad deklarovaný status středního podniku. Dále žalobkyně přiložila Protokol o kontrole žalovaného, odboru kontrol, oddělení kontrol na místě, ze dne 3. 9. 2019, č.j. 011654_2019/OPPIK, č. kontroly 011654-2019/OPPIK, rovněž sepsaný podle § 12 KŘ a dle § 8a zákona o finanční kontrole. I v tomto případě na str. 3 Přílohy č. 1 protokolu žalovaný ověřil status žalobkyně jako středního podniku.

25. Žalovaný měl v rámci kontroly realizované v roce 2021 k dispozici veškeré skutečnosti, z nichž nyní dovozuje provázanost žalobkyně a společnosti AVÍZO s.r.o. Nemůže vedle sebe obstát závěr rozhodnutí o odnětí dotace a dříve provedená kontrola (v roce 2021), která konstatovala, že žalobkyně má status MSP. Konstatování žalovaného, že kontrola statutu MSP v rámci kontrol na místě neprobíhá tak detailně, jak byla učiněna v rámci shora zmíněné kontroly, odporuje zákonu. Skutečností, která může mít za následek, že závěr provedené pravomocné kontroly (aktu veřejné správy, kterému svědčí presumpce správnosti) neobstojí, je to, že posuzující orgán disponuje důkazy, kterými předtím v rámci kontroly nedisponoval a disponovat ani nemohl.
26. Pokud žalovaný tvrdí, že údaje uvedené v žádosti o poskytnutí dotace měly být nepravdivé nebo neúplné, pak tím za nesprávné označuje své vlastní kontrolní závěry, osvědčené hned třemi provedenými kontrolami.
27. Žalobkyně odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023, č.j. 17 A 54/2022-40, kdy je v bodu 32 uvedeno, že všechny skutečnosti, z nichž je dovozována propojenost žadatele o dotaci s dalším podnikem, byly poskytovateli dotace známy již při rozhodování o poskytnutí dotace. Přesto bez změny skutkového stavu je následně dotace odnímána. Jako nezákonnost je přitom označeno, že na tento argument žalovaný nijak nereagoval. Stejná, resp. identická situace je i u žalobkyně a žalovaného rozhodnutí.
28. Žalobkyně odkazuje na princip předvídatelnosti práva, dále na obecný princip platný v rámci správního práva, že pokud již byla provedena určitá veřejnoprávní kontrola určité skutečnosti, pak při posuzování stejných okolností nelze dospět k odlišnému závěru, pokud tyto skutečnosti nejsou podloženy novými skutkovými okolnostmi.
29. Žalobkyně argumentuje principem *in dubio pro libertatis* (v pochybnostech ve prospěch svobody), podle které v pochybnostech o výkladu práva je nutné přiklonit se ve prospěch takového výkladu, který poskytuje větší svobodu, tj. je příznivější pro adresáta práva. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 10. 1. 2017, sp. zn. III. ÚS 3701/15, nález ÚS ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, a nález ÚS ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06.
30. Podle žalobkyně je ze všech uvedených důvodů napadené rozhodnutí nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

31. Žalovaný nesouhlasí s výše uvedenými závěry, neboť odporují účelu ochrany statutu MSP, neplynou z judikatury odkazované žalobkyní a účelově bagatelizují skutečnosti zjištěné žalovaným a jednoznačně ukazující na propojenost žalobkyně a společnosti AVÍZO s.r.o.
32. Rozhodnutí SDEU, Komise EU, a ani rozhodnutí správních soudů nestanoví minimální míru intenzity pro naplnění definice propojenosti podniků, nýbrž interpretační vodítka k posouzení vztahů mezi dotčenými společnostmi. Míru intenzity je třeba posuzovat v konkrétním případě, kdy může být hypotéza tzv. společného jednání naplněna jak množstvím skutečností svědčících o koordinaci, tak i významem jen jedné skutečnosti, stejně tak dlouhodobostí aktivit, ale i jejich opakováním v rychlém sledu atp. Žalobkyně prezentuje závěry judikatury jako dogma, aniž by respektovala individuální okolnosti každého případu a rozličnost forem propojení. Žalobkyně pasáže z předmětných rozhodnutí vybírá zjevně selektivně, kdy dovozuje závěry či pasáže dále rozvíjí nad rámec jejich významu.
33. Uskutečnění transakce za tržních podmínek automaticky nevylučuje zvýhodnění propojených společností, jichž by se jim jinak, jakožto nezávislým entitám, nedostalo. V holdingové struktuře se transakce typicky odehrávají právě za tržních podmínek, kdy není pochyb o propojení entit v rámci této struktury. Nařízení ani rozhodovací praxe odkazovaná žalobkyní nestanoví podmínku propojenosti realizací transakcí za netržních podmínek. Neexistence dostatečného překryvu odběratelů taktéž sama o sobě nesvědčí o nezávislosti entit. Lze si představit, že si propojené entity záměrně nekonkurují, spíše se doplňují, tedy cílí své obchodní aktivity na co nejširší portfolio odběratelů.
34. Žalovaný poukázal na existenci celé řady skutkových okolností jednoznačně svědčících o úrovni vztahů přesahující standardní míru interakce společností působících na stejném relevantním trhu, a ukazujících na vzájemné sladování jednání těchto propojených entit. Existence zjištěných okolností měla za následek, že společnosti požívaly specifických výhod postavení na trhu, díky nimž nemusely čelit výzvám, kterým jiné, nezávislé malé a střední podniky, čelit musí.
35. Propojenost společností (podniků) lze shledat při splnění následujících předpokladů: existence propojení skrze fyzickou osobu či skupinu fyzických osob a společné jednání těchto osob.
36. Závěr o propojenosti žalovaný v napadeném rozhodnutí založil na základě souboru následujících skutečností: existenci příbuzenské vazby mezi Z. D. jakožto vlastníkem žalobkyně a Ing. T. D. jakožto místopředsedou představenstva žalobkyně a zároveň jednatelem společnosti AVÍZO s.r.o., sdílení služeb zaměstnanců společnosti AVÍZO s.r.o. žalobkyní, poskytování sublicence systému ERP společnosti AVÍZO s.r.o. ze strany žalobkyně, spolupráci žalobkyně a společnosti AVÍZO s.r.o. při prezentaci výrobků na veletrhu Fachpack, a obdobné vizuální identitě webových stránek. Každá z těchto skutečností byla ze strany žalovaného v napadeném rozhodnutí podrobena důkladné analýze, v níž tyto skutečnosti byly podřazeny pod definici MSP za současného vypořádání argumentů žalobkyně.
37. Žalovaný dokládá existenci vztahu propojených společností prostřednictvím skupiny fyzických osob, které jednají společně ve smyslu čl. 3 odst. 3 Přílohy I. k Nařízení. Pan Ing. T. D. a pan Ing. Z. D., CSc. jsou osobami blízkými ve smyslu § 22 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, když oba sdílí stejné příjmení a matka pana Ing. T. D. je manželkou pana Z. D.. V rozhodné době byl pan Ing. Z. D. CSc. jediným akcionářem žalobkyně a předsedou představenstva žalobkyně. Pan Ing. T. D. držel 100% podíl ve společnosti REPIP s.r.o., která

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

držela 70% podíl ve společnosti AVÍZO s.r.o. Pan Ing. T. D. byl jedním z jednatelů společnosti AVÍZO s.r.o. a zároveň byl generálním ředitelem žalobkyně a místopředsedou představenstva žalobkyně. Rodinná či příbuzenská vazba však sama o sobě nezakládá propojenost žalobkyně se společností AVÍZO s.r.o. Zároveň nelze odhlédnout od skutečnosti, že se jedná o osoby blízké, u nichž se předpokládá užší vazba poskytující větší prostor pro sladování jednání oproti jiným fyzickým osobám.

38. Přestože je představenstvo kolektivní orgán, tak v rozhodném období se představenstvo žalobkyně sestávalo ze tří členů: pana Z. D., předsedy představenstva, pana Ing. T. D., místopředsedy představenstva, a pana Jiřího Teplince, člena představenstva. Oprávnění jednat za žalobkyni samostatně měl předseda představenstva (Ing. Z. D., CSc.) či místopředseda představenstva (Ing. Tomáš Dudák). Tito tak disponovali majoritou potřebnou k přijetí rozhodnutí představenstva žalobkyně, do jehož pravomoci patří mj. rozhodování o obchodním vedení společnosti. Zároveň byl pan Ing. T. D. pověřen činěním veškerých právních jednání vůči zaměstnancům žalobkyně, jak plyne z rozhodnutí představenstva ze dne 18. 4. 2016.
39. Pan Ing. Z. D., CSc. a pan Ing. T. D. budovali žalobkyni jakožto „rodinnou firmu“, v níž se oba dlouhodobě angažovali (pan Ing. T. D. již od r. 2002 jakožto místopředseda představenstva a od r. 2022 jakožto předseda představenstva žalobkyně, pan Ing. Z. D., CSc. od r. 2011 jakožto jediný akcionář žalobkyně). Rozhodování o obchodních aktivitách žalobkyně bylo od roku 2016 plně v gesci pana T. D. Pan T. D. přitom ovládal prostřednictvím společnosti REPIP s.r.o. právě společnost AVÍZO s.r.o., jakožto společnost propojenou s žalobkyní. Společnost REPIP s.r.o. před vydáním rozhodnutí o odnětí dotace změnila dne 29. 7. 2022 svou obchodní firmu na SPUR group s.r.o., čímž se REPIP s.r.o. přihlásila k příslušnosti do skupiny společností „SPUR“.
40. Pan Ing. T. D. ovládající společnost AVÍZO s.r.o., disponoval jakožto místopředseda představenstva žalobkyně oprávněním ji samostatně zastupovat, přičemž má zároveň s panem Z. D. majoritu potřebnou k přijetí rozhodnutí žalobkyně. Společné jednání těchto osob se projevilo i v koordinaci dalších aktivit svědčících o propojenosti dotčených společností.
41. Žalovaný odkazuje na veřejné výstupy Ing. T. D., konkrétně na články „EY Podnikatelem roku 2022 Zlínského kraje je Ing. T. D. z plastikářské firmy SPUR“ (na webu www.businessinfo.cz) a „Za rok zpracuje desítky milionů PET lahví. T. D. se stal podnikatelem roku“ (na webu www.denik.cz). Dále žalovaný odkazuje na e-mailovou komunikaci se zástupci společnosti Ernst & Young, s.r.o. ze dne 28. 7. 2023. Z uvedeného vyplývá, že články nezávisle na sobě označují pana T. D. jako osobu, která převzala vedení žalobkyně. Dále bylo ve správním řízení potvrzeno ze strany zástupce společnosti Ernst & Young, s.r.o., že se pan Ing. T. D. identifikoval jako majitel, který společnost převzal v rámci rozhodovacích pravomocí již před přibližně 12 lety.
42. Další skutečnost podporující závěr o propojenosti dotčených osob je společná účast žalobkyně a společnosti AVÍZO s.r.o. na veletrhu Fachpack v Norimberku a společná prezentace společností na facebookových stránkách žalobkyně. Dne 19. 9. 2019 sdílela žalobkyně na svém facebookovém profilu fotografii, na které se nacházejí stánky žalobkyně a společnosti AVÍZO s.r.o. prezentující výrobky na stejném veletrhu vedle sebe. K fotografii připojila žalobkyně tento popis: „Od roku 2009 se SPUR účastní prestižního mezinárodního veletrhu Fachpack v německém Norimberku. Letos tomu není jinak; ve dnech 24. – 26. září 2019“.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

opět představíme výrobky společnosti SPUR a AVÍZO na největším evropském veletrhu obalových materiálů. Těšíme se na setkání s mnohými českými a zahraničními zákazníky, partnery a dodavateli.“

43. Žalobkyně za použití formy vyjádření „my“ hovoří o společnostech jako o jedné entitě („se účastníme, představíme výrobky, těšíme se na setkání se zákazníky, partnery“). Nejedná se o první společné sladování aktivit dotčených společností, když na ty předchozí žalobkyně odkazuje slovem „opět“, které signalizuje, že k podobné kolaboraci již došlo, buď v předcházejících ročnících mezinárodního veletrhu Fachpack, nebo na některém z jiných veletrhů. Příspěvek avizoval představení výrobků obou společností 4 dny před zahájením veletrhu.
44. Dotčené společnosti vykonávají své činnosti na společném trhu obalových materiálů. Společnosti se prezentovaly obdobným designem (stejný design stánků lišící se barevnou paletou – modrá pro společnost AVÍZO s.r.o. a oranžová pro žalobkyni). Chování dotčených společností neodpovídá běžnému chování nezávislých MSP na stejném relevantním trhu, jejichž primárním zájmem je naopak svou vizuální identitu a obchodní strategii odlišit tak, aby zákazníci nemohli společnosti zaměnit; součástí uvedeného je rovněž oddělená prezentace společností na sociálních sítích či dalších médiích.
45. Žalovaný odkazuje na poskytnutí sedmi zaměstnanců společnosti AVÍZO s.r.o. žalobkyni. Pan Ing. T. D. jakožto osoba ovládající společnost AVÍZO s.r.o., byl od r. 2016 pověřen rozhodováním zaměstnaneckých otázek žalobkyně. Společnost AVÍZO s.r.o. poskytla své zaměstnance žalobkyni k balícím a kompletačním pracím. Postavení Ing. T. D. umožnilo koordinovat aktivity žalobkyně a společnosti AVÍZO s.r.o., v daném případě sdílení zaměstnanců. Skutečnost, že spolupráce probíhá na tržní bázi, není způsobilá popřít propojení obou společností. Definice MSP v Nařízení a v relevantní judikatuře nevylučuje shledání propojenosti entit, mezi nimiž jsou transakce realizovány za tržních podmínek. Např. i daňová legislativa vyžaduje, aby ceny transakcí mezi společnostmi v jedné skupině byly tržně obvyklé. Tato interakce se běžně u nezávislých entit nevyskytuje.
46. Dále žalovaný odkazuje na sublicenci ERP systému (enterprise resource planning). Žalobkyně poskytuje pro společnost AVÍZO s.r.o. sublicenci systému ERP, tedy systému pro plánování podnikových zdrojů, což je software, který pomáhá společností s automatizací procesů v oblasti financí, lidských zdrojů, výroby, dodavatelského řetězce, služeb, nákupu, controllingu, reportingu atd. Jedná se o systém poskytující komplexní přehled o fungování společnosti, procesech uvnitř společnosti, a sloužící jako podklad pro plánování rozvoje a směřování společnosti. Podobné systémy jsou typicky využívány v holdingových strukturách, neboť umožňují vzájemnou prostupnost systémů, sladování procesů uvnitř skupiny a hledání synergií uvnitř skupiny. Nezávislé entity mohou využívat software zakoupením licence od jeho původce. Licence si konkurenční společnosti v běžném tržním prostředí nesdílejí. Skutečnost, že se i tento vztah odehrává za tržních podmínek, nevylučuje závěr o propojenosti dotčených společností. Žalobkyně neprokázala, že jsou systémy ERP provozovány odděleně pro ni a společnost AVÍZO s.r.o., tedy, že jedna ze společností nevidí vstupy ani výstupy zadávané do systému druhé společnosti. Uvedené nebrání tomu, aby tyto informace sdílely jinak než vzájemným přístupem do softwaru.
47. Podle žalovaného Nařízení ani judikatura nestanoví nezbytnost překryvu v rámci vzájemných obchodních vztahů propojených společností, a ani minimální hranici překryvu tržeb či odběratelů propojených společností. Společné jednání a sladování aktivit se nemusí

nutně projevit v překryvu tržeb podniků či odběratelů. Propojené podniky mohou své aktivity sladovat tak, aby se ve své produktové nabídce vzájemně doplňovaly neboli vzájemně si nekonkurovaly, za účelem maximalizace zisku obou společností pohybujících se v daném segmentu na stejném relevantním trhu.

48. Podobnost webových stránek je pouze doplňkovým argumentem v rámci napadeného rozhodnutí, který sám o sobě propojení nezakládá. I v případě, že by byl vyvrácen, nemělo by uvedené vliv na posouzení statutu MSP. Žalovaný nicméně shledal v designu webových stránek podobnost ve vizuálních prvcích, přičemž se dá předpokládat, že společnosti vykonávající činnost na stejném relevantním trhu se budou chtít od své konkurence co nejvíce odlišit, aby se před odběrateli vyvarovaly rizika záměny. Žalovaný se domnívá, že žalobkyni a společnosti AVÍZO s.r.o. bylo lhostejné, zda je průměrný zákazník bude moci odlišit nebo zda je nerozliší.
49. Žalobkyně i společnost AVÍZO s.r.o. provozují svou činnost na stejném relevantním trhu obalových materiálů a plastikářských výrobků a trhu flexibilních obalů pro nepotravinové výrobky. Tento závěr dokládají následující skutečnosti: žalobkyně a společnost AVÍZO s.r.o. měly v rozhodnou dobu na portálu živnostenského podnikání zapsanu činnost výroby plastových a pryžových výrobků, jež se podle klasifikace ekonomických činností EU značí kódem CZ-NACE 22, dále společná prezentace výrobků na veletrhu Fachpack v německém Norimberku, jež je podle slov žalobkyně „největším evropským veletrhem obalových materiálů“. Společnost AVÍZO s.r.o. se specializuje na výrobu obalových materiálů různého typu, např. bublinkové fólie na různé způsoby (role, obaly, minirole), sáčky a přířezy, rukávy, bublinkové obálky. Žalobkyně se zabývá výrobou plastových výrobků, např. nano roušky/respirátory, izolační materiály, ochranné profily, plastové trubky a profily, a obalové materiály – role, sáčky, přířezy, laminované a extrudované desky. Podle relevantní rozhodovací praxe (konkrétně např. v rozhodnutí COMP/M.5599 –AMCOR/ALCAN ze dne 14. 12. 2009) lze trhy v této oblasti vymezit jako relevantní trh s tzv. flexibilními obaly, obaly přilnavými a pružnými, využitelnými výrobcí k zabalení jejich produktů, které následně prodávají konečným spotřebitelům.
50. Legitimní očekávání k posouzení velikosti podniku nevzniklo, protože se žalobkyně dopustila zjevného porušení platné právní úpravy, podle níž byla povinna v žádosti o dotaci uvést pravdivé (a úplné) údaje. Žalovaný odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. 1 Afs 59/2012-34.
51. Žalovaný uvádí, že „nekonkrétnost a vágnost“ definice může být nutným legislativním prostředkem v případech, kdy by konkretizace umožnila obcházení definice a kdy praxe je natolik rozličná, že úzkým vymezením není možné postihnout všechny v úvahu připadající formy naplnění definice. To je i případ vymezení MSP, což dokládá i judikatura. Definice může být pouze natolik konkrétní, jak to umožňuje (pestrá) korporátní praxe. Stěžejní v takovém případě je sledovat účel, který definice plní, což je, např. podle rozhodnutí HaTeFo, pochopit skutečné hospodářské postavení MPS a vyloučit, aby byly jako MSP kvalifikovány skupiny podniků, jejichž hospodářská moc může překračovat moc skutečných MSP. Nadto měla žalobkyně k dispozici uživatelskou příručku k definici malých a středních podniků.
52. Legitimní očekávání ve vztahu k personálnímu propojení taktéž nevzniklo. K e-mailové komunikaci mezi panem Ing. J. S. ze dne 9. 2. 2015 a mezi paní Bc. S. B. z organizace CzechInvest ze dne 16. 2. 2015 je nutné podotknout, že v situaci, kdy je položen nepřesně formulovaný dotaz, nelze očekávat obdržení relevantní odpovědi. Žalobkyně

v předmětných dotazech opomněla zmínit rodinnou provázanost pana Ing. T. D. a pana Z. D., a neuvedla ani vzájemné interakce společnosti. Žalovaný dále odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2021, sp. zn. 18 A 6/2020-224.

53. Zmínka o příbuzenské vazbě se měla poprvé objevit v metodikách žalovaného jakožto relevantní aspekt až v r. 2021. Nicméně příbuzenské vazby mezi fyzickými osobami společně jednajícími představují jen vyšší kvalitu vztahů těchto fyzických osob. Podstatné je sladování činností fyzických osob, přičemž v případě příbuzenské vazby lze s vyšší mírou pravděpodobnosti předpokládat, že může docházet ke koordinaci aktivit. Na druhou stranu příbuzenský poměr fyzických osob nevede bez dalšího k závěru o společném jednání. Žalobkyně si tak mohla (a měla) být vědoma toho, že interakce fyzických osob je výchozím předpokladem pro posouzení, zda tyto osoby společně sladují své jednání. Otázka příbuzenského vztahu tento předpoklad pouze zesiluje. Proto je skutečnost, zda byla tato informace konkrétně specifikována v metodických pokynech, irelevantní. Nadto, v rozhodné době bylo z rozhodovací praxe známo, že příbuzenské vazby mohou být relevantním kritériem posouzení statutu MSP (srov. rozhodnutí NUW).
54. K e-mailové komunikaci s panem Š. žalovaný podotýká, že ze znění e-mailu lze seznat, že žalovaný přistupoval k žalobkyni transparentně, seznámil ji se skutečnostmi, jež povedou k odnětí dotace, nevyjdou-li najevo skutečnosti jiné. Takové skutečnosti najevo nevyšly, a žalobkyně skutečnosti, které vedly k odnětí dotace, nevyvrátila. Vyjádření úřední osoby nemohlo tak žádné legitimní očekávání založit. Navíc e-mailová komunikace je pouze interní komunikací, která nemůže založit legitimní očekávání, tak jako nelze brát za relevantní subjektivní názor úřední osoby na praxi posuzování statutu MSP. Úřední osoba informovala žalobkyni o tom, že neobdrží-li nová (pravdivá) zjištění, nebude statut žalobkyně možno posoudit jako statut MSP. Konkrétně úřední osoba uvedla, že: *„Požádal bych Vás, zda byste nám mohli dát ucelenou argumentaci o existující vazbě mezi SPUR a AVÍZO k závěrečnému posouzení. Klíčové je případně vyargumentovat že SPUR díky vazbám na Avízo hospodářsky nemá ekonomickou sílu velkého podniku“*.
55. Legitimní očekávání v kontextu veřejnosprávních kontrol provedených u žalobkyně v rámci dotačních projektů taktéž nevzniklo. Veřejnosprávní kontroly nejsou způsobilé založit legitimní očekávání. Kontrolní list či protokol není rozhodnutím, ale toliko podkladem pro zahájení řízení, jehož vyústěním rozhodnutí je. Nelze vyloučit, že kontrola provedená ze strany žalovaného neodhalí skutečnosti další, týkající se propojenosti MSP. Při obdržení či zjištění informace, která by předchází zařazení do MSP mohla zpochybnit, je možné opakovat kontrolu (žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 15.02.2017 sp. zn. 6 Afs 194/2016, NSS ze dne 15. 6. 2018, sp. zn. 5 Afs 7/2018-39, NSS ze dne 13. 2. 2014 sp. zn. 6 Ads 46/2013).
56. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta.
57. Při ústním jednání konaném dne 19. 3. 2025 účastníci setrvali na svých tvrzeních a procesních stanoviscích.
58. Žalobkyně zdůraznila dobrou víru a legitimní očekávání na své straně. V žádném případě nejednala účelově s cílem neoprávněně získat dotaci. Ze strany státních orgánů byla opakovaně ubezpečena, že definici středního podniku splňuje. Za situace, kdy právní úprava žádnou konkrétní definici ani neobsahuje, nelze přičítat k tíži žalobkyně, že se na uvedené ujištění spolehla.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

59. Žalovaný odkázal na recentní rozsudky Městského soud v Praze s tím, že napadené rozhodnutí je věcně správné, zákonné a souladné s judikaturou správních soudů.

IV.

Posouzení žaloby

60. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
61. Pokud jde o věcnou správnost napadeného rozhodnutí, jádro sporu mezi žalobkyní a žalovaným spočívá v posouzení skutečnosti, zda žalobkyně a společnost AVÍZO s.r.o. jsou tzv. propojenými podniky ve smyslu čl. 3 odst. 3 Nařízení pro účely posouzení statusu malého a středního podniku, ostatně jak uvádí žalobkyně v úvodu žaloby, *„[k]líčovou otázkou předcházejících i tohoto řízení tedy je, zda dotčené společnosti naplnili definici „malého a středního podniku“, jak je uvedeno výše, která zakládá právo na poskytnutí dotace, kdy žalovaný toto právo žalobkyni odmítá.“* Závěr o propojenosti dotčených společností pak buď opodstatní či neopodstatní odnětí dotace žalovaným podle § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, ke kterému došlo pro neúplné uvedení údajů v prohlášení k žádosti o dotaci, kdy byla uvedena pouze žalobkyně, společnost SPUR a.s., jakožto samostatný podnik hlásící se ke statusu středního podniku. Podle žalovaného žalobkyně v prohlášení nezohlednila její propojenost se společností AVÍZO s.r.o., přičemž žalobkyně tuto propojenost odmítá. Posouzení této propojenosti je tak hlavním obsahem posouzení celé věci městským soudem.
62. Jak již městský soud uvedl v předcházejících rozhodnutích (rozsudek rozsudcích ze dne 3. 8. 2022 č. j. 18 A 52/2021-66 a ze dne 4. 5. 2022 č. j. 18 A 47/2021-35, a dále ze dne 17. 4. 2024, č. j. 8 A 7/2023-51), Články 107 až 109 Smlouvy o fungování Evropské unie v obecné rovině upravují oblast státních podpor, přičemž platí, že podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, obecně zakázány, s výjimkou případů výslovného povolení. Nařízením Komise č. 702/2014 se prohlašují určité kategorie podpory mj. v odvětví zemědělství za slučitelné s vnitřním trhem. Článek 28 předmětného nařízení pak za slučitelnou s vnitřním trhem (za splnění podmínek daných v odst. 2 až 6 článku a kapitoly I předmětného nařízení) označuje podporu poskytnutou malému a střednímu podniku působícímu v oblasti zemědělské prvovýroby na platby pojistného a stanoví její vynětí z oznamovací povinnosti.
63. Recitál 40 Nařízení Komise č. 702/2014 deklaruje, že za účelem odstranění rozdílů, které by mohly vést k narušení hospodářské soutěže, a pro usnadnění koordinace mezi jednotlivými iniciativami Evropské Unie a vnitrostátními iniciativami, které se týkají malých a středních podniků, jakož i z důvodu transparentnosti správy a právní jistoty, by definice malých a středních podniků použita pro účely tohoto nařízení, měla být založena na definici v Doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků, malých a středních podniků (Úř. věst. L 124, 20. 5. 2003, s. 36 – 41; dále jen „Doporučení Komise“)

64. V souladu s definicemi obsaženými v Doporučení Komise je mikropodnikem podnik, který má méně než 10 zaměstnanců a roční obrat nebo rozvahu do 2 milionů EUR. Malý podnik pak má méně než 50 zaměstnanců a roční obrat nebo rozvahu do 10 milionů EUR a střední podnik méně než 250 zaměstnanců a roční obrat do 50 milionů EUR nebo rozvahu do 43 milionů EUR.
65. V bodu 9 odůvodnění Doporučení Komise je stanoveno, že „[s] cílem lépe pochopit skutečné hospodářské postavení malých a středních podniků a odstranit z této kategorie skupiny podniků, jejichž hospodářská síla může překračovat sílu skutečných malých a středních podniků, je nutné rozlišovat mezi různými typy podniků podle toho, zda jsou nezávislé, zda mají podíly, které neznamenaají schopnost ovládat jiný podnik (partnerské podniky), nebo zda jsou to podniky navzájem propojené. Současná mezní hodnota uvedená v doporučení 96/280/ES ve výši 25 % pro podíl, pod nímž lze podnik považovat za nezávislý, zůstává zachována“. V bodě 12 je dále stanoveno, že „[v]e vhodných případech by se měly vzít v úvahu rovněž vztahy mezi podniky, které vznikají prostřednictvím fyzických osob, s cílem zajistit, aby výhody plynoucí malým a středním podnikům z různých pravidel nebo opatření mohly využívat pouze ty podniky, které je skutečně potřebují. Aby se přezkoumávání těchto situací snížilo na nejnutnější minimum, omezilo se zohledňování těchto vztahů na relevantní trhy nebo na sousední trhy“.
66. Z čl. 2 odst. 2 Nařízení Komise č. 702/2014 se podává následující definice: „mikropodniky, malými a středními podniky“ nebo „MSP“ se rozumějí podniky, které splňují kritéria stanovená v příloze I“.
67. Podle čl. 1 Přílohy se podnikem „rozumí každý subjekt vykonávající hospodářskou činnost, bez ohledu na jeho právní formu. K těmto subjektům patří zejména osoby samostatně výdělečně činné a rodinné podniky vykonávající řemeslné či jiné činnosti a obchodní společnosti nebo sdružení, která běžně vykonávají hospodářskou činnost“.
68. Z čl. 2 odst. 1 Přílohy I. se podává, že „[k]ategorie mikropodniků, malých a středních podniků (MSP) je složena z podniků, které zaměstnávají méně než 250 osob a jejichž roční obrat nepřesahuje 50 milionů EUR nebo jejichž bilanční suma roční rozvahy nepřesahuje 43 milionů EUR“.
69. Podle čl. 3 odst. 1 Přílohy I. jsou tzv. nezávislémi podniky „všechny podniky, které nejsou zařazeny mezi partnerské podniky ve smyslu odstavce 2 ani mezi propojené podniky ve smyslu odstavce 3“. Z odstavce 2 téhož článku se podává, že tzv. partnerskými podniky jsou „všechny podniky, které nejsou zařazeny mezi propojené podniky ve smyslu odstavce 3 a mezi nimiž existuje následující vztah: podnik (mateřský podnik) vlastní sám nebo společně s jedním či více propojenými podniky ve smyslu odstavce 3, alespoň 25 % procent základního kapitálu nebo hlasovacích práv jiného podniku (dceřiný podnik)“.
70. Podle čl. 3 odst. 3 Přílohy I. se pak tzv. propojenými podniky rozumějí „podniky, mezi nimiž existuje některý z následujících vztahů:
- a) podnik vlastní většinu hlasovacích práv akcionáře nebo společníka v jiném podniku;
 - b) podnik má právo jmenovat nebo odvolávat většinu členů správního, řídícího nebo dozorčího orgánu jiného podniku;
 - c) podnik má právo uplatňovat rozhodující vliv v jiném podniku podle smlouvy uzavřené s daným podnikem nebo na základě ustanovení v zakladatelské listině, společenské smlouvě nebo ve stanovách tohoto podniku;

d) podnik, který je akcionářem nebo společníkem jiného podniku, ovládá sám, v souladu s dohodou uzavřenou s jinými akcionáři nebo společníky daného podniku, většinu hlasovacích práv akcionáře nebo společníka v daném podniku“

71. Ze třetího pododstavce téhož odstavce se dále podává, že „[p]odniky, které mají jeden či více takových vztahů prostřednictvím fyzické osoby nebo prostřednictvím skupiny fyzických osob, které jednají společně, jsou taktéž považovány za propojené podniky, pokud svou činnost nebo část své činnosti vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích“.
72. V článku 4 odst. 1. Přílohy I. je pak stanoveno, že „[ú]daji použitými při výpočtu počtu zaměstnanců a finančních hodnot jsou údaje týkající se posledního schváleného účetního období vypočtené za období jednoho kalendářního roku. Tyto údaje jsou brány v potaz ode dne účetní závěrky. Částka zvolená za výši obrátu je vypočítána bez daně z přidané hodnoty (DPH) a bez dalších nepřímých daní“. Z odstavce 2 téhož článku se pak podává, že „[v] případech, kdy podnik ke dni účetní závěrky zjistí, že počet jeho zaměstnanců za dané roční období překročil v jednom či druhém směru prahy pro počet pracovníků nebo finanční prahy uvedené v článku 2, nepovede tato skutečnost ke ztrátě či získání postavení středního nebo malého podniku či mikropodniku, jestliže tyto prahy nejsou překročeny po dobu dvou po sobě jdoucích účetních období“.
73. Z relevantní judikatury je třeba uvést rozhodnutí NUW, kdy Komise posuzovala poskytnutí regionální podpory společnosti Nordbrandenburger Umesterungs-Werke, resp. prověřovala, zda daná společnost splňuje kritéria malého a středního podniku a zda by mohla splňovat podmínky pro zvýšení intenzity podpory. Zdůraznila, že pojem „podnik“ nevyžaduje, aby byl příjemce omezen na samostatný právní subjekt, může se vztahovat také na hospodářskou skupinu podniků, která je rozsáhlejší, přičemž podniky lze považovat za spojené, pokud je spojuje jedna fyzická osoba a jestliže působí na stejném trhu nebo na příbuzných trzích. Komise zdůraznila, že považuje za nutné za tímto účelem zkoumat faktory jako strukturu podílů, identitu jednatelů, stupeň hospodářského propojení a všechny ostatní vztahy příslušných podniků. Jako hlavní kritérium pro analýzu práva kontroly v podniku pak uvedla strukturu vlastnictví. Na základě rozsáhlé analýzy pak Komise dospěla k závěru, že společnost NUW a skupina Sauter (sdružující referenční podniky) netvoří malý a střední podnik ve smyslu definice doporučení Komise, a že tudíž netrpí typickými nevýhodami malých a středních podniků a nejsou tedy jako celek oprávněni získat bonus pro malý a střední podnik.
74. Posuzováním propojení podniků se zabýval Soudní dvůr Evropské unie (SDEU) v rozsudku HaTeFo GmbH (uváděném rovněž v předcházejících rozhodnutích městského soudu, tedy v rozsudku P. P. – BRAMKO, a v rozhodnutí ze dne 17. 4. 2024, č. j. 8 A 7/2023-51). V uvedeném případě se přitom jednalo o posouzení propojení dvou podniků, kdy mezi osobami A, B a D vlastníci tyto podniky existoval příbuzenský vztah, přičemž obě společnosti byly souběžně řízeny osobami A a C. SDEU konstatoval, že „(...) účelem definice propojených podniků je lépe pochopit skutečné hospodářské postavení MSP a vyloučit, aby byly jako MSP kvalifikovány skupiny podniků, jejichž hospodářská moc může překračovat moc skutečných MSP, s cílem vyhradit výhody vyplývající pro kategorii MPS z různých pravidel nebo opatření pouze těm podnikům, které je opravdu potřebují. Tyto body odůvodnění rovněž stanoví, že proto, aby se zkoumání těchto vztahů existujících mezi podniky prostřednictvím fyzických osob omezilo na striktní minimum, je třeba omezit zohledňování těchto vztahů na případy, kdy jsou tyto podniky činné na stejném dotčeném trhu nebo na sousedních trzích“. SDEU dále zdůraznil, že definice malého a středního podniku musí být vykládána striktně, a tedy je nutné

zkoumat strukturu malých a středních podniků, které tvoří ekonomickou skupinu, jejíž síla přesahuje sílu takového podniku a dbát na to, aby definice malého a středního podniku nebyla obcházena z ryze formálních důvodů. Dovodil, že podmínka, aby fyzické osoby jednaly společně, je splněna, „(...) pokud tyto osoby ladí své jednání s cílem uplatňovat vliv na obchodní rozhodnutí dotyčných podniků, což vylučuje, aby tyto podniky mohly být považovány za vzájemně hospodářsky nezávislé. Splnění této podmínky závisí na okolnostech dané věci a nutně není podřízeno existenci smluvních vztahů mezi těmito osobami ani konstatování jejich záměru obcházet definici malého a středního podniku“. Uzavřel nicméně, že podniky mohou být považovány za „propojené“ ve smyslu shora uvedeného článku, pokud z analýzy právních i hospodářských vztahů mezi nimi vyplývá, že prostřednictvím fyzické osoby nebo skupiny fyzických osob, které jednají společně, tvoří jedinou hospodářskou entitu, ačkoliv formálně neudržují některý ze vztahů uvedených pod písmeny a) – d) čl. 3 odst. 3 Přílohy I.

75. Z rozsudků Městského soudu v Praze, které označil žalovaný, vyplývají obdobné závěry.
76. Konkrétně v rozsudku ze dne 3. 10. 2024, č. j. 11 A 43/2024–83 týkající se skutkově obdobné věci, v níž žalobce brojil podanou žalobou proti odnětí dotace udělené v rámci projektu „technologická inovace nábytkových hran“, zdejší soud rovněž konstatoval, že žalobce s ohledem na propojení se společností AVÍZO s.r.o. spoluvlastněné obchodní společností REPIP s.r.o. nespĺňuje status malého a středního podniku a v důsledku toho není naplněna hypotéza § 15 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.
77. Shodný závěr vyslovil zdejší soud rovněž v rozsudku ze dne 16. 1. 2025, č. j. 15 A 43/2024–83.
78. Poskytování státní podpory je oblastí, která je regulovaná na úrovni Evropské unie. V projednávané věci možnost poskytnutí podpory žalovaným vychází z nařízení č. 651/2014. Příloha I tohoto nařízení stanoví kritéria rozhodující pro posouzení, zda žadatel o podporu splňuje definici malého a středního podniku. Definice obsažená v Příloze I pak přímo koresponduje s doporučením Komise. Aby podnik splňoval kritéria pro určení, že se jedná o malý a střední podnik, nesmí přesáhnout dané stropy, a to co do počtu zaměstnanců a ročního obrátu nebo bilanční sumy roční rozvahy. Tato kritéria je nutné posuzovat u nezávislého podniku, tj. podniku, který není ve smyslu Přílohy I. (doporučení Komise) podnikem partnerským (podnik vlastní 25–50 % základního nebo vlastního kapitálu nebo hlasovacích práv jiného podniku), nebo podnikem propojeným (podnik vlastní více než 50 % základního nebo vlastního kapitálu nebo hlasovacích práv jiného podniku). U posuzování propojenosti podniků je pak možné rovněž zohlednit naplnění daných podmínek prostřednictvím fyzické osoby, nebo prostřednictvím fyzických osob, pokud jednají společně a pokud svou činnost nebo část své činnosti vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích. Za předpokladu, že se jedná o partnerský nebo propojený podnik, je nutné shora daná kritéria (počet zaměstnanců, obrát, či bilanční sumu roční rozvahy) započítat do celkové velikosti podniku.
79. Klíčový závěr pro posouzení věci vyplývá z citovaného rozsudku HaTeFo GmbH. Podmínka, aby fyzické osoby jednaly společně, je splněna, „(...) pokud tyto osoby ladí své jednání s cílem uplatňovat vliv na obchodní rozhodnutí dotyčných podniků, což vylučuje, aby tyto podniky mohly být považovány za vzájemně hospodářsky nezávislé. Splnění této podmínky závisí na okolnostech dané věci a nutně není podřízeno existenci smluvních vztahů mezi těmito osobami ani konstatování jejich záměru obcházet definici malého a středního podniku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

80. SDEU v rozsudku dále uvádí: „účelem definice propojených podniků je lépe pochopit skutečné hospodářské postavení MPS a vyloučit, aby byly jako MSP kvalifikovány skupiny podniků, jejichž hospodářská moc může překračovat moc skutečných MPS, s cílem vyhradit výhody vyplývající pro kategorii MPS z různých pravidel nebo opatření pouze těm podnikům, které je opravdu potřebují. Tyto body odůvodnění rovněž stanoví, že proto, aby se zkoumání těchto vztahů existujících mezi podniky prostřednictvím fyzických osob omezilo na striktní minimum, je třeba omezit zohledňování těchto vztahů na případy, kdy jsou tyto podniky činné na stejném dotčeném trhu nebo na sousedních trzích“ (..)Článek 3 odst. 3 čtvrtý pododstavec přílohy doporučení MSP je tedy třeba vykládat ve světle tohoto cíle, aby podniky, které formálně neudržují některý ze vztahů připomenutých v bodě 28 tohoto rozsudku, ale které přesto mohou být – vzhledem k úloze, již hraje fyzická osoba nebo skupina fyzických osob, které jednají společně – považovány za jedinou hospodářskou entitu, musely být rovněž považovány za propojené podniky ve smyslu uvedeného ustanovení, pokud své činnosti nebo jejich část provozují na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích“.
81. Jak vyplývá ze shora citované judikatury, definice malého a středního podniku musí být vykládána striktně a za zohlednění cíle vyhradit výhody vyplývající pro kategorii malých a středních podniků pouze těm podnikům, které je opravdu potřebují, přičemž samotný závěr o propojenosti podniků musí být učiněn na základě důkladné analýzy právních a hospodářských vztahů, ze které lze dovodit právní riziko, že konkrétní podnik nesplňuje kritéria způsobilosti pro podporu. Nemusí být při tom prokázáno, že dotčené podniky jsou provázány smluvně, či že účelově obcházejí kritéria stanovená Nařízením, aby dosáhly statusu MSP a mohly uplatňovat nárok na přiznání dotace. Posouzení kritéria propojenosti je nezbytné pro závěr, zda žadatel splňuje definici MSP.
82. V posuzované věci se osmý senát městského soudu neztotožňuje se závěry, které dříve zaujal osmnáctý senát v rozhodnutí ze dne 6. 4. 2022, rozsudek P. P. – BRAMKO. Na poskytnutí dotace není právní nárok. Je to primárně žadatel o dotaci, kterého stíhá povinnost tvrzení a rovněž důkazní břemeno, že splňuje podmínky malého a středního podniku. Žalovaný je přitom místem, které rozhoduje o přiznání dotace, ovšem pouze na základě žádosti a k ní přiložených podkladů ze strany žadatelů a má jen velmi omezené možnosti, jak správnost údajů v žádosti ověřit. Žalovaný není nadán pravomocí provádět rozsáhlé vyšetřování a zásadně se musí spolehnout pouze na údaje z otevřených zdrojů a skutečnosti, které uvádí sám žadatel. Pokud žalovaný v rámci své činnosti shledá okolnosti, které jsou s to zpochybnit, že žadatel splňuje podmínky pro přiznání dotace (k tomu, aby dotace poskytnuta nebyla, při tom postačuje, pokud žalovaný shledá existenci právního rizika nesplnění podmínek pro poskytnutí dotace), není to žalovaný, ale právě žadatel, který je povinen tyto zjištěné okolnosti vyvracet a prokázat, že podmínky pro poskytnutí dotace splňuje.
83. Žalovaný vyhodnotil, že v případě žalobce je uvedené právní riziko dáno. Jeho závěry mají oporu ve spisovém materiálu. Žalovaný souladně s úpravou danou Nařízením a vyplývající ze soudní judikatury zaměřil svou pozornost na provázanost shora uvedených podniků. Městský soud se ztotožňuje se závěry, které z napadeného rozhodnutí vyplývají. Tato provázanost zjevně vyplývá z rodinné vazby mezi Ing. Z. D., CSc. (jediným akcionářem žalobkyně SPUR a.s. a předsedou představenstva žalobkyně v rozhodné době) a Ing. T. D. (generálním ředitelem žalobkyně a místopředsedou představenstva žalobkyně v rozhodné době s oprávněním jednat za žalobkyni samostatně, dále působil jakožto místopředseda představenstva žalobkyně již od r. 2002, působí jakožto předseda představenstva žalobkyně

od r. 2022, byl pověřen činěním veškerých právních jednání vůči zaměstnancům žalobkyně podle rozhodnutí představenstva ze dne 18. 4. 2016, zejména byl pověřen oprávněním uzavírat pracovní smlouvy a tyto smlouvy měnit či ukončovat, jakož i uzavírat, měnit a ukončovat dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, zároveň držel 100% podíl ve společnosti REPIP s.r.o., která držela 70% podíl ve společnosti AVÍZO s.r.o., a byl jedním z jednatelem společnosti AVÍZO s.r.o., přičemž jeho společnost REPIP s.r.o. před vydáním rozhodnutí o odnětí dotace změnila dne 29. 7. 2022 svou obchodní firmu na SPUR group s.r.o.), přičemž v rozhodné době mělo představenstvo žalobkyně 3 členy, tedy Ing. Z. D., CSc. a Ing. T. D. disponovali majoritou hlasů představenstva žalobkyně.

84. Samotná existence rodinných vazeb v rámci jednotlivých společností není sama o sobě dostačující pro závěr, že se jedná o propojené podniky, pročez tomu tak není ani ve spojení s tím, že obě společnosti působí na stejném trhu (rozsudek Petrom Stavby). V posuzované věci kromě samotného konstatování rodinné vazby založil žalovaný napadené rozhodnutí na základě dalších skutečností, tedy využití 7 zaměstnanců společnosti AVÍZO s.r.o., kteří byli lokalizováni ve Zlíně a vypomáhali s balením produktů, částečného překryvu v rámci obchodních vztahů, a skutečnosti, že společnost AVÍZO s.r.o. využívá podlicenci ERP (Enterprise Resource Planning) systému žalobkyně, kdy ERP je systém sloužící pro plánování zdrojů společnosti, a obsahuje v závislosti na konkrétním systému moduly jako je vedení účetnictví, finance, výroba, nákup, skladové hospodářství aj., kdy společné využití ERP systému, resp. jeho podlicence, je běžné například v holdingových strukturách, kdy žalovaný nepovažuje tuto situaci za běžnou mezi nezávislými společnostmi. Dále dokument č. 12 ve správním spisu dokládá, že 19. 9. 2019 byla na sociální síti uveřejněna informace o účasti žalobkyně na plastikářském veletrhu Fachpack v Norimberku, kde žalobkyně uvádí, že budou „opět“ představeny výrobky žalobkyně a společnosti AVÍZO s.r.o.
85. Městský soud sice dává za pravdu žalobkyni v tom, že žalovaný dostatečně nekonkretizoval vizuální prvky webových stránek dotčených společností, které by prokazovaly jejich vizuální podobnost či společné jednání. S přihlédnutím k ryzí podpůrnosti tohoto argumentu, ostatně konstatované i v napadeném rozhodnutí, se však nic zásadního nemění na zákonnosti celkových závěrů žalovaného.
86. Závěr o provázanosti dotčených společností vyplývá ze všech zjištěných okolností ve vzájemných souvislostech. Jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku HaTeFo GmbH, postačuje, pokud společně jednající osoby *ladí své jednání s cílem uplatňovat vliv na obchodní rozhodnutí dotýčných podniků*, což je v projednávané věci prokázáno nade vší pochybnost.
87. Městský soud v Praze shrnuje, že na poskytnutí dotace principiálně není právní nárok. Žalobkyně neprokázala, že je samostatným a samostatně podnikajícím subjektem v oblasti obalových materiálů a plastikářských výrobků, a že splňuje kritéria malého a středního podniku ve smyslu článku čl. 2 odst. 2 Nařízení Komise ve spojení s čl. 2 odst. 1 Přílohy I. a je tedy oprávněna předmětnou dotací čerpat. Závěr žalovaného o existenci právního rizika má oporu v důkazech, které byly v rámci jeho šetření obstarány a je v souladu jak s právní úpravou, tak i judikaturou správních soudů a SDEU.
88. Městský soud se dále zabýval otázkou legitimního očekávání žalobkyně. Městský soud potvrzuje závěr, že legitimní očekávání žalobkyně k posouzení velikosti podniku může být obecně vytvořeno i formou utvrzení ze strany příslušné úřední osoby. V posuzované věci žalobkyně mj. odkazuje na komunikaci s úředními osobami, kdy v rámci komunikace s paní S. B. vznesla dva dotazy následujícího znění: „1) Je za dominantní vliv chápána také situace,

kdy posuzují příslušnost k MSP firmy „A“, která je vlastněna jediným akcionářem (který dále žádné jiné firmy nevlastní, ale jako místopředsedu představenstva a ředitele má fyzickou osobu, která nijak nevlastní firmu „A“, ale má vlastní firmu „B“? Jsou v tomto případě firmy „A“ a „B“ brány jako spojené, a tudíž musím načítat hodnoty zaměstnanců obou firem při posuzování zařazení do kategorie MSP? Dle čl. 2 odst. 4 metodiky žádný z bodů a) -d) splněný není.“

89. *„2) Jaká je přesná metodika výpočtu počtu zaměstnanců ve vztahu k posouzení hranice 10/50/250 zaměstnanců: Metodika hovoří jednou o hodnotě RPJ a jejím popisu, jednou o hodnotě z účetní závěrky. Jedná se mi zejména o to, že standardně se pracovníci sjednání na dohodu nezapočítávají do údaje počtu zaměstnanců v účetní závěrce, ale metodika je do celkového počtu zahrnuje. Mají se tedy zaměstnanci pracující na dohodu přičíst k hodnotě počtu zaměstnanců uvedené v účetní závěrce, pokud tam zahrnutí nejsou?“*
90. Městský soud souhlasí s tvrzením žalovaného, že e-mailová komunikace obsahuje nepřesně formulovaný dotaz, kdy byla zcela zřejmě opomenuta rodinná provázanost mezi jediným akcionářem firmy „A“ a jeho místopředsedou představenstva a ředitelem firmy „A“, který zároveň vlastní firmu „B“. Dále byly v položeném dotazu opomenuty vzájemné interakce dotčených společností. Tato komunikace nebyla způsobilá založit legitimní očekávání žalobkyně tak, jak se jej v posuzované věci dovolávala. Obdobně nepřesná e-mailová komunikace s panem Šmucem taktéž nemohla založit legitimní očekávání žalobkyně.
91. K neexistenci informačního zdroje, z něhož by vyplývalo, že pro personální vazbu nebo pro obchodní interakci má žalobkyně zahrnout do žádosti o dotaci společnost AVÍZO s.r.o., městský soud uvádí, že souhlasí s tvrzením žalovaného, že příbuzenské vazby mezi fyzickými osobami společně jednajícími představují jen vyšší kvalitu vztahů těchto fyzických osob. Podstatné je sladování činností fyzických osob, přičemž v případě příbuzenské vazby lze s vyšší mírou pravděpodobnosti předpokládat, že může docházet ke koordinaci aktivit. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že se výslovná zmínka o příbuzenské vazbě měla poprvé objevit v metodikách žalovaného jakožto relevantní aspekt až v r. 2021.
92. Městský soud taktéž souhlasí se závěry žalovaného, že veřejnosprávní kontroly nejsou způsobilé založit legitimní očekávání, vzhledem k tomu, že kontrolní list či protokol není rozhodnutím, ale toliko podkladem pro zahájení řízení, jehož vyústěním rozhodnutí je. Ostatně, jak uvedl žalovaný, nelze vyloučit, že kontrola provedená ze strany žalovaného neodhalí skutečnosti další, týkající se propojenosti MSP. Při obdržení či zjištění informace, která by předchozí zařazení do MSP mohla zpochybnit, je možné opakovat kontrolu.
93. Žalobkyně uvádí, že všechny skutečnosti, z nichž je dovozována propojenost žadatele o dotaci s dalším podnikem, byly poskytovateli dotace známy již při rozhodování o poskytnutí dotace. Přesto bez změny skutkového stavu je následně dotace odnímána. Jako nezákonnost je přitom označeno, že na tento argument žalovaný nijak nereagoval. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 8. 12. 2022 v bodě 9 uvedla, že „[ú]řední osoby provádějící tuto kontrolu přitom měly k dispozici všechny informace, které má k dispozici správní orgán při zahájení předmětného řízení. (...) Přitom v době vydání pozdějších z příložených protokolů o kontrole již ministerstvo muselo mít k dispozici veškeré informace, z nichž nyní dovozuje vzájemnou propojenost účastníka řízení a společnosti AVÍZO. Z toho plyne, že v době vydání protokolu o kontrole byly správnímu orgánu nade vše pochybnost známy veškeré relevantní skutkové okolnosti ohledně rodinných vazeb i ohledně obchodních vazeb mezi dotčenými podniky, z nichž nyní dovozuje závěr o propojenosti účastníka řízení se společností

AVÍZO ve smyslu čl. 3 odst. 3 přílohy I. Nařízení a event. pozdější změnu názoru tak v žádném případě nelze odůvodnit nějakými později se vyskytnuvšími zjištěními (jelikož v správní spis neodkazuje na žádné skutkové okolnosti, které by snad správní orgán zjistil až po vydání protokolu o kontrole).“

94. Žalovaný se s předmětným argumentem žalobkyně vypořádal v napadeném rozhodnutí v bodě 25, kde uvádí, že „[p]racovníci provádějící kontrolu vycházejí z podkladů poskytnutých žadatelem a skutečností zjištěných vlastní činností. Není vyloučeno, že při kontrole na místě, při které je kontrolována celá řada dalších náležitostí (například způsobilost výdajů, korektní vedení účetnictví projektu aj.) nemusí být odhaleny všechny skutečnosti v oblasti statusu MSP. Správní orgán zdůrazňuje, že je primárně odpovědností účastníka řízení, aby uvedl úplné informace a přihlásil se k relevantní velikosti podniku.“
95. Jak již městský soud uvedl výše v bodě 76 tohoto rozhodnutí, je to primárně žadatel o dotaci, kterého stíhá povinnost tvrzení a rovněž důkazní břemeno, že splňuje podmínky malého a středního podniku. Městský soud nesouhlasí se závěrem žalobkyně, že v době vydání protokolu o kontrole byly žalovanému správnímu orgánu nade vší pochybnost známy veškeré relevantní skutkové okolnosti ohledně rodinných vazeb i ohledně obchodních vazeb mezi dotčenými podniky. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, pracovníci provádějící kontrolu vycházejí z podkladů poskytnutých žadatelem a skutečností zjištěných vlastní činností, kdy není vyloučeno, že při kontrole na místě, při které je kontrolována celá řada dalších náležitostí, nemusí být odhaleny všechny skutečnosti v oblasti statusu MSP, které žadatel v žádosti neuvedl. Žalovaný není nadán pravomocí provádět rozsáhlé vyšetřování a zásadně se musí spolehnout pouze na údaje z otevřených zdrojů a na skutečnosti, které uvádí sám žadatel.
96. Městský soud v této souvislosti posuzoval pro úplnost i veřejné dostupné výstupy Ing. T. D., které jsou zachycené taktéž ve dvou článcích na webech www.businessinfo.cz a www.denik.cz. Oba články uvedl žalovaný až ve vyjádření k žalobě, proto jsou citace z veřejných výstupů uvedeny v tomto rozhodnutí pouze jako ryze podpůrný argument svědčící o celkové správnosti závěrů městského soudu, který se v posuzované věci klaní na stranu žalovaného ohledně závěrů o propojenosti dotčených společností.
97. V článku z webu www.businessinfo.cz ze dne 1. 2. 2023 „*EY Podnikatelem roku 2022 Zlínského kraje je T. D. z plastikářské firmy SPUR*“ je mj. uvedeno, že „[n]ezávislá porota se pro udělení titulu majiteli společnosti SPUR rozhodla mimo jiné proto, že při výrobě klade velký důraz na témata, jako jsou ochrana životního prostředí a odpovědné podnikání (...) Pod vedením T. D. se společnosti SPUR, která vznikla privatizací někdejšího Výzkumného ústavu gumárenské a plastikářské technologie, u jehož vzniku stál legendární Tomáš Baťa, daří i přes mnohé těžkosti kontinuálně růst, v průměru o 13 % ročně.“
98. „*Příklad T. D., který převzal vedení plastikářské firmy SPUR od svého otce, je velkou inspirací pro všechny rodinné firmy. Tomáš velmi úspěšně pokračuje v rozvoji plastikářské výroby na Zlínsku a současně klade velký důraz na ochranu životního prostředí a udržitelné podnikání, uvedla Martina Kneiflová, vedoucí partnerka EY v České republice.*“ Obdobné citace má i článek „*Za rok zpracuje desítky milionů PET lahví. T. D. se stal podnikatelem roku*“ z webu www.denik.cz.
99. Žalovaný k vyjádření k žalobě přiložil snímek obrazovky z webových stránek Ernst & Young, s.r.o., ze kterého vyplývá, že oba články obsahově vycházejí z tiskové zprávy společnosti Ernst & Young, s.r.o. ze dne 24. 1. 2023 „*EY Podnikatelem roku Zlínského kraje*“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

se stal T. D. z plastikářské firmy SPUR“. Na webových stránkách lze pod touto tiskovou zprávou dohledat i profil vítěze EY Podnikatel roku Zlínského kraje 2022, jehož úvod zní následovně: „T. D. – SPUR a. s. T. D. a v podnikání inspiruje Baťův odkaz, a není divu. Je totiž šéfem zlínské plastikářské firmy SPUR, která vznikla privatizací Výzkumného ústavu gumárenské a plastikářské technologie, jehož kořeny položil před druhou světovou válkou právě Tomáš Baťa. Podnik s třicetiletou tradicí převzal T. D. před dvanácti lety od svého otce a rodinný byznys se snaží neustále posouvat kupředu. O tom, že se mu to daří, svědčí i kontinuální růst, který posledních 14 let činí v průměru 13 % ročně.“ Žalovaný taktéž přiložil e-mailovou komunikaci se zástupci společnosti Ernst & Young, s.r.o ze dne 28. 7. 2023, ve které zástupci společnosti potvrzují, že „[v]šechny informace uvedené na našem webu vycházejí z informací poskytnutých účastníky soutěže.“

100. Z uvedených veřejných zdrojů a e-mailové komunikace vyplývá, že Ing. T. D. jakožto účastník soutěže „EY Podnikatel roku“ sdělil pořadatelům soutěže pro účely vytvoření jeho veřejného profilu na webových stránkách soutěže, že před přibližně 12 lety převzal vedení žalobkyně od svého otce a žalobkyně tak kontinuálně roste pod jeho úspěšným vedením. Tato skutečnost podpůrně doplňuje kontext všech výše nastíněných souvislostí, ať už v napadeném rozhodnutí anebo v řízení před soudem. Městský soud z výše uvedených skutečností dochází k závěru, že žalobkyně a společnost AVÍZO s.r.o. jsou propojenými podniky ve smyslu čl. 3 odst. 3 Přílohy I. Nařízení.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

101. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
102. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. březen 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.